

**Kisboldogasszony**, Szűz Mária születésének ünnepe, amelyet minden év szeptember 8-án, vagy valamelyik hozzá közel eső vasárnapon tartanak. Latinul Nativitate Beatae Mariae Virginis. A hagyomány szerint Mária a jeruzsálemi Bethesda-fürdő mellett született.

Azért lett szeptember 8-a az ünnep, mert ezen a napon szentelték fel azt a jeruzsálemi templomot, amely azon a helyen van, ahol a hagyomány szerint Szűz Mária született. Ez a templom ma is áll, Szent Annának szentelve.

A XII. századtól kezdve kerül szeptember 8-ra az ünnep. Magyarországon a XVIII. században fejlődött ünneppé. Ekkor fejlődött ki számos népszokás is. 1955-ben eltörölték.

Ma Magyarországon közel 180 Kisboldogasszony-templom vagy kápolna van, melyeknek általában ezen a napon van a búcsújuk. A legismertebb zarándokhely a máriaremetei Kisboldogasszony-templom, ahol már számos csoda és jelenés megtörtént.

A Kisboldogasszony-búcsú éneklő menetekké alakulnak, ahol van Mária-szobor, ott leányok viszik magasba emelve. A menet elejét ministráns fiúk vezetik.

(<https://hu.wikipedia.org/wiki/Kisboldogasszony>)



3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a  
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök  
Tel.: 30/953-6067  
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető  
Tel.: 30/846-4967  
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:  
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

## Ferenc pápa katekézise

(Isten irgalmassága visszaadja méltóságunkat.)

2016. augusztus 31.

## *Ne tápláljunk előítéleteket a nőkkel szemben!*

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Az imént hallott evangéliumi szakasz olyan alakot állít elénk, aki kiemelkedik hitével és bátorságával. Arról az asszonyról van szó, akit Jézus meggyógyított vérfolyásából (vö. Mt 9,20–22). Az emberek között előrehaladva hátulról Jézus közelébe férkőzik, hogy megérintse ruhája szegélyét. „Így gondolkodott magában: »Ha csak ruháját érintem is, meggyógyulok«” (Mt 9,21). Mekkora hit! Mekkora hite volt ennek az asszonynak! Így gondolkodik, mert rendíthetetlen hit és nagy remény vezet, és egy kis ravaszsággal meg is valósítja, amit szíve mélyén szeretne. Oly erősen vágyik Jézus szabadítására, hogy áthágja a mózesi törvény előírásait is. Ez a szegény asszony ugyanis nem egyszerűen beteg volt hosszú évek óta, hanem vérzése miatt tisztátalannak is tartották az emberek (vö. Lev 15,19–30). Ki volt zárva az istentiszteletből, a házasesetből, az emberekkel való megszokott érintkezésből. Márk evangélista hozzáteszi, hogy sok orvost is felkeresett, minden pénzét rájuk költötte, és fájdalmas kezeléseket szenvedett végig, de állapota csak rosszabb lett. Olyan asszony

volt, akit a társadalom kivetett magából. Figyelembe kell vennünk kidobottságát, hogy megérthessük lelkiállapotát: érzi, hogy Jézus meg tudja szabadítani az évek óta tartó betegségéből, a kirekesztettségéből és a méltóságvesztettségéből. Egyszóval: tudja, hogy Jézus képes megszabadítani.

Ennek az asszonynak az esete rávilágít arra, hogyan gondolkodunk a nőkről és hogyan bánunk velük. Figyelmeztetést kapunk: mindannyiunknak – a keresztény közösségeknek is – óvakodnunk kell attól, hogy a nő mivoltot előítéletekkel szemléljük és a nők sérthetetlen méltóságát bántó gyanúval kezeljük. Épp az evangéliumok állítják helyre az igazságot és vezetnek felszabadító látásmódra. Jézus elcsodálkozott ennek a mindenki által került asszonynak a hitén, és reményét szabadulássá változtatta. Nem ismerjük a nevét, de az a néhány mondat, amellyel az evangéliumok bemutatják Jézussal való találkozását, felvillantják a hitnek azt az útját, amely képes helyreállítani az igazságot és minden ember méltóságának nagyságát. A Krisztussal való találkozásban mindenki előtt, minden férfi és minden nő előtt megnyílik – bárhol és bármely korban éljen is – a szabadulás és az üdvösség útja.

Máté evangéliuma azt mondja, hogy amikor az asszony megérintette Jézus ruháját, ő „megfordult”, és „meglátta” (Mt 9,22), aztán pedig beszélni kezdett hozzá. Ahogy mondtuk, mivel kirekesztett volt, az asszony titokban cselekedett, Jézus háta mögött, félénk volt, félt, hogy észreveszik, hiszen egy kitaszított nő volt. Jézus viszont meglátja, és tekintetében nincs feddés, nem azt mondja: „Menj innen, te kidobott vagy”, mintha csak azt mondaná: „Te leprás vagy, tűnj innen!” Nem, nem szidja le, hanem Jézus tekintetéből irgalom és gyengédség sugárzik. Ő tudja, mi történt [az asszony titokban megérintette], de a személyes találkozást is keresi ezzel az asszonnal, azt, amire ő végeredményben vágyakozott. Ez azt jelenti, hogy Jézus nemcsak elfogadja őt, hanem méltónak tartja erre a találkozásra, arra, hogy beszéljen hozzá és ráfigyeljen.

Az elbeszélés központi részében a szabadulás-gyógyulás szó háromszor is megismétlődik: „Ha csak ruháját érintem is, meggyógyulok.» Jézus megfordult, ránézett, és így szólt: »Bízzál leányom, hited megszabadított.» Attól az órától fogva az asszony egészséges volt” (Mt 9,21–22). Ez a „bátorság, leányom” Isten egész irgalmasságát kifejezi, amelyet Isten az iránt az asszony iránt érez. És minden kitaszított ember iránt! Hányszor érezzük mi is magunkat elvetettnek bűneink miatt, hiszen olyan sok bűnt

elkövettünk... Az Úr viszont azt mondja nekünk: „Bátorság! Jöjj! Az én szememben nem elvetett vagy! Bátorság, leányom! Te leány vagy, te fiú vagy!” És ez a kegyelem pillanata, a megbocsátásé, a Jézus életébe, az egyház életébe való bevonás pillanata. Az irgalmasság pillanata. Ma mindannyiunknak, bűnösöknek, akik akár nagy bűnösök, akár kis bűnösök vagyunk, de mindannyiunknak az Úr azt mondja: „Bátorság, jöjj! Nem vagy többé elvetett: megbocsátok neked, magamhoz öllelek!” Ilyen Isten irgalmassága! Bátran oda kell mennünk hozzá, bocsánatot kell kérnünk bűneinkért, és haladhatunk tovább előre. Bátran, mint ez az asszony!

A „szabadítás-gyógyulás” szónak több értelme is van tehát: mindenekelőtt visszaadja az asszony egészségét; aztán megszabadítja a hátrányos társadalmi és vallási megkülönböztetésektől; beteljesíti a szívében táplált reményt, elveszi félelmeit és csüggedtégét; végül visszahelyezi őt a közösségbe, felszabadítja az alól a szükség alól, hogy titokban kelljen cselekednie. Fontos ez az utolsó dolog: egy félreállított ember mindig titokban cselekszik, időnként vagy egész életében: gondoljunk csak az abban a korban élő leprásokra vagy a mai hajléktalanokra...; gondoljunk a bűnösökre, magunkra, bűnösökre: mindig teszünk valamit titokban, szükségét érezzük, hogy rejtekben cselekedjünk, mert szégyelljük azt, akik vagyunk... És ő megszabadít minket ettől, Jézus megszabadít, és talpra állít minket: „Kelj fel, jöjj, állj talpra!” Úgy, ahogyan Isten teremtett minket: Isten úgy teremtett meg minket, hogy egyenesen álljunk, és ne megalázottak legyünk. Talpon, egyenesen! Jézus teljes körű gyógyulást ad, olyat, amely ismét bekapcsolja az asszony életét Isten szeretetének körébe, ugyanakkor visszahelyezi őt teljes méltóságába.

Végeredményben az asszonynak nem az általa megérintett ruha ad gyógyulást, hanem Jézus hitben befogadott szava az, ami képes őt megvigasztalni, meggyógyítani és visszahelyezni az Istennel és a néppel való kapcsolatba. Jézus az áldás egyedüli forrása, akiből a teljes szabadulás, az üdvösség fakad minden ember számára, és a hit az az alapvető magatartás, amellyel azt fogadnunk kell. Jézus irgalommal teljes viselkedésével ismételten megmutatja az egyháznak, milyen úton kell járnia, hogy minden embert elérjen, hogy mindenki meggyógyulhasson, testben-lélekben egyaránt, és mindenki visszanyerhesse istengyermeki méltóságát. Köszönöm!

*Fordította: Tőzsér Endre  
Forrás: Vatikáni Sajtóközpont  
Magyar Kurír*